

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017. 1' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόδοσις της εορτής της Μεταμορφώσεως.

Μετάθεσις του ιερού λειψάνου του
αγίου Μαξίμου του ομολογητού.

Έτος 10^ο Τεύχος 446

«Ω γενεά απιστος και διεστραμμενη!»

(Ομιλία του Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου στον ιερό ναό της Αναλήψεως Κυρίου,
στον Πελαργού – Αμυνταίου 27-8-1989)

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ κάποιος τὰ λόγια αὐτὰ ἴσως πῆ· Τί ἱεροκήρυκας εἶσαι σύ; πῶς μιλάς ἔτσι; τί θὰ πῆ «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη»...; Ἡσυχάστε, ἀγαπητοί μου. Δὲν τὰ λέω ἐγὼ αὐτά. Τὰ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Δὲν τ' ἀκούσατε; Τὰ ἐπαναλαμβάνω· «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!...». Ὁ Χριστὸς τὰ λέει αὐτά. Μὰ γιατί ὁμιλεῖ τόσο σκληρά; Ἐμεῖς, θὰ πῆτε, ξέρουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε πρῶτος, ὁμιλεῖ γλυκά· πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ λόγια του εἶνε βροντὴ καὶ ἀστραπὴ καὶ κεραυνός;... Μὴ ταράζεσθε. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶνε. Κι ὅταν λέη τὰ γλυκά του λόγια, πού γλυκύτερα δὲν ἀκούστηκαν στὸν κόσμος, κι ὅταν ἐλέγχη, καὶ πάλι ὁ ἴδιος εἶνε. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε πατέρας. Τί κάνει ὁ πατέρας πού ἀγαπάει τὸ παιδί του; Τὸ συμβουλεύει μιά, τὸ συμβουλεύει δυὸ φορές· ἀλλ' ὅταν βλέπη ὅτι τὸ παιδί δὲν ἀκούει, τότε ὑψώνει τὴ φωνή, τὸ μαλώνει καὶ τὸ τιμωρεῖ. Καὶ πρέπει νὰ τὸ τιμωρήσῃ. Διότι ὅποιος δὲν ἐλέγχει καὶ δὲν τιμωρεῖ τὸ παιδί του, λέει

ή Γραφή, δὲν τὸ ἀγαπᾶ (βλ. Παρ. 13,24). Χρειάζεται ἐπιείκεια, ἀλλὰ σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις χρειάζεται καὶ αὐστηρότης. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ γιατρός· ὅταν δῆ ὅτι ἡ ἀσθένεια προχώρησε, χρησιμοποιεῖ μαχαίρι! Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, πού εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰατρός, χρησιμοποιεῖ ὀξεῖα γλῶσσα. Γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαφθαρεῖ ψυχικῶς, τότε χρειάζεται ἔλεγχος. Καὶ ὁ Χριστὸς ἐδῶ ἐλέγχει καὶ λέει «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!...».

Ἄς ἐξετάσουμε, ἀγαπητοί μου, σὲ ποιούς τὰ λέει τὰ λόγια αὐτά; Τὰ λέει πρῶτα – πρῶτα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Τί ἦταν οἱ Ἰουδαῖοι; Ὁ περιούσιος λαὸς τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ἐὰν ὑπάρχει ἓνας λαὸς πού ἰδιαιτέρως ἀγάπησε ὁ Θεός, αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰουδαϊκός. Τὸ πᾶν ἔκανε γι' αὐτόν. Ἦταν σκλάβοι τετρακόσα χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν φαραῶ· ποιὸς τοὺς ἐλευθέρωσε; Ὁ Θεός. Πῶς τοὺς ἐλευθέρωσε; Διὰ μέσου τοῦ Μωυσέως. Πείνασαν μέσα στὴν ἔρημο· ποιὸς τοὺς ἔθρεψε; Ὁ Θεός· τοὺς ἔστειλε τροφὴ γλυκύτατη, τὸ μάννα. Δίψασαν στὴν ἔρημιᾶ· ποιὸς τοὺς ἐπότισε; Ὁ Θεός πάλι· διέταξε τὸ Μωυσῆ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ῥαβδί του, καὶ μέσα ἀπὸ τὸν ξηρὸ βράχο βγῆκε ποτάμι, Ἀλιάκμων ὀλόκληρος, πού τοὺς δρόσισε. Ποιὸς τοὺς φώτιζε τὴ νύχτα μέσ' στὸ σκοτάδι; Ὁ Θεός. Ποιὸς τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὰ φίδια τὰ φαρμακερά; Ὁ Θεός.

Ὅλα ὁ Θεὸς τὰ ἔκανε. Ἐν τούτοις αὐτοὶ στάθηκαν ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι. Πρὸ παντὸς ὅμως ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι φάνηκαν ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατέβηκε στὸν κόσμον κ' ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ περπάτησε πάνω στὴ γῆ, κ' ἔκανε θαύματα, ἀναρίθμητα θαύματα, καὶ δίδαξε τὴν ὑπέροχη διδασκαλία του, καὶ θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους (ἔκανε τυφλοὺς ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους, κουφοὺς νὰ ἀκούσουν, παραλύτους νὰ θεραπευθοῦν), ἀκόμη καὶ νεκροὺς ἀνέστησε. Τότε οἱ Ἑβραῖοι τί ἔκαναν; Μίσησαν τὸ Χριστό, τὸν βλαστήμησαν, τὸν κατεδίωξαν, τὸν σταύρωσαν.

«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!...». Γι' αὐτοὺς τὰ εἶπε. Ἀλλὰ τὰ λόγια αὐτά, πού εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ γενεὰ ἐκείνη τῶν Ἰουδαίων, ἰσχύουν καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Ἰσχύουν καὶ γιὰ μᾶς, διότι ὕστερα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος ἔγινε κατὰ κάποιον τρόπο ὁ δεύτερος περιούσιος λαὸς καὶ εὐεργετήθηκε ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Σκλαβωμένοι ἡμεθα κ' ἐμεῖς τετρακόσα χρόνια στοὺς Τούρκους. Ποιὸς μᾶς ἐλευθέρωσε; Ὁ Χριστὸς ἐνέπνευσε ἀνδρεία καὶ θάρρος στὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος.

Μᾶς ἔσωσε ὁ Θεὸς ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους. Ἄν ὑπάρχη σήμερα Ἑλληνικὸ κράτος καὶ δὲν ἔχουμε σβήσει ἀπὸ τὸ γεωγραφικὸ χάρτη τοῦ κόσμου, ὁ Θεὸς τὸ ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Οἱ ἐχθροί μας (λόγου χάριν οἱ Γερμανοὶ τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς) ἔλεγαν· Ἄν μπορούσαμε, καὶ τὸν ἀέρα ἀκόμα θὰ ἀφαιρούσαμε, νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία οἱ Ἕλληνες, νὰ μὴν ὑπάρχουν πάνω στὴ γῆ... Ὁ Κύριος μᾶς ἔσωσε. Μᾶς ἔσωσε μὲ θαύματα, πολλὰ θαύματα.

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνουμε ἐμεῖς; Μέσα στὴν πατρίδα μας δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας ἄπιστος. Ὑστερα ἀπὸ τόση διδασκαλία ποὺ ἀκούσαμε, ὕστερα τόσα θαύματα ποὺ εἶδαμε, ὕστερα ἀπὸ τόσα χειροπιαστὰ γεγονότα ποὺ ζήσαμε, ἔπρεπε στὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ βρῆσκειται οὔτε ἓνας ἄθεος. Καὶ ὅμως δὲν ἔμεινε πιά οὔτε ἓνα χωριὸ καθαρὸ ἀπὸ τὰ ζιζάνια τῆς ἀπιστίας. Ὁρισμένοι μᾶς τὸ λένε ἀπεριφράστως· Ἄστε τα αὐτά, παπαῖδες καὶ δεσποτάδες· αὐτὰ εἶνε παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς... Στὰ σχολεῖα μας διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ δὲν πιστεύουν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι θεωρούμενοι μεγάλοι στὴν κοινωνία δὲν πιστεύουν. Ἀπιστία μεγάλη παρατηρεῖται σὲ μία κατ' ἐξοχὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ χώρα, ποὺ τὰ παιδιά της εἶνε ἀπόγονοι εὐλαβῶν καὶ ἀγίων προγόνων. Ἐκεῖνοι ἄκουγαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ κλαίγανε. Πῶς μετεβλήθησαν, πῶς ἄλλαξαν τὰ παιδιά αὐτά; πῶς ἔγιναν ἔτσι, θηρία ἄγρια, καὶ δὲν πιστεύουν πλέον τίποτα καὶ ξερρίζωσαν μέσα ἀπ' τὶς καρδιές τους κάθε αἶσθημα ἀγάπης πρὸς τὸ Θεό; Τί συμβαίνει καὶ κατήνησαν ἄπιστοι;...

Καὶ σ' ἐμᾶς λοιπόν, στὴ σημερινὴ γενεά, ἀρμόζει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «Ὁ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη...». Ἐὰν πιστεύαμε! Ἐὰν πιστεύαμε, θὰ φανερώναμε τὴν πίστι μας μὲ τὰ ἔργα μας, μὲ τὴ γλῶσσα μας, μὲ ὅλη τὴν καθημερινὴ διαγωγή μας. Ἐὰν πιστεύαμε, κανεὶς δὲν θὰ βλαστημοῦσε. Στὸν Πόντο περνοῦσαν ἑκατὸ χρόνια καὶ βλαστήμια δὲν ἀκούετο. Τώρα στὴν Ἑλλάδα; Καὶ στὸ σπίτι βλαστημοῦν, καὶ στὰ σχολεῖα οἱ μαθηταὶ βλαστημοῦν, καὶ στὸ στρατὸ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες βλαστημοῦν, καὶ στὸ δρόμο οἱ γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ παιδιά ἀκόμα βλαστημοῦν. Οἱ πάντες βλαστημοῦν. Γίναμε γένος βλάσφημο. Ἐὰν πιστεύαμε στὸ Θεό, δὲν θὰ τρέχαμε στὰ δικαστήρια νὰ παλαμίζουμε μὲ τὰ βρωμερὰ μας χέρια τὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ παίρνουμε ψεύτικους ὅρκους γιὰ νὰ καταδικάζονται καὶ νὰ πηγαίνουν ἀθῶοι στὶς φυλακὲς καὶ οἱ ἔνοχοι νὰ ἀθωώνονται. Ἐὰν πιστεύαμε στὸ Θεό, δὲν θὰ εἶχαμε διαζύγια. Τὸ διαζύγιο ἄλλοτε ἦταν

ἄγνωστο στήν Ἑλλάδα· μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτου χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα ποιά γυναῖκα μένει πιστὴ στὸν ἄντρα της καὶ ποιὸς ἄντρας μένει πιστὸς στὴ γυναῖκα του; μοιχεία καὶ πορνεία ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἐὰν πιστεύαμε στὸ Θεό, δὲν θὰ ἔκλεβε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐὰν πιστεύαμε στὸ Θεό, τὴν Κυριακὴ ὅταν χτυπᾶ ἢ καμπάνα θὰ κάναμε φτερὰ στὰ πόδια γιὰ νὰ βρεθοῦμε στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας. Ποιὸς πάει τώρα στήν ἐκκλησία; Ἐνα ἐλάχιστο ποσοστό. Οἱ πολλοὶ ἀπέχουν καὶ προβάλλουν διάφορες προφάσεις. Ἐὰν πιστεύαμε στὸ Θεό, θὰ εἶχαμε ἄλλη διαγωγή. Συνεπῶς σ' ἐμᾶς ταιριάζουν τὰ λόγια αὐτά· «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη...».

Ἐγὼ θαυμάζω ἓνα πράγμα· τὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, πῶς μακροθυμεῖ ὁ Θεός. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν»; ἕως πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω; Δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιο πῶς, ὕστερα ἀπὸ τέτοιες ἀμαρτίες πὺν κάνουμε καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό, πῶς ἢ γῆ δὲν κάνει σεισμὸ τέτοιο πὺν νὰ μὴν ἀφήση οὔτε ἓνα σπίτι ὄρθιο;

Ἀλλὰ ἔρχεται σεισμὸς μεγάλος. Ἐξαντλεῖται πλέον ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες θὰ ξεραθοῦνε, καὶ τὰ δέντρα θὰ μαραθοῦνε, καὶ τὰ βουνὰ θὰ φύγουν ἀπὸ τὴ θέσι τους, καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε... ἀνέξομαι ὑμῶν;». Δὲν εἶνε λόγια δικά μου αὐτά, εἶνε λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ Θεοῦ μας.

«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη». Ἄς ἐξετάσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν ἑαυτό μας, ἄς ἐρευνήσουμε τὴ ζωὴ μας, καὶ ἄς μετανοήσουμε εἰλικρινῶς. Ἄς ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, λαὸς καὶ κληρὸς. Διότι ἔρχονται ἡμέρες φοβερὲς καὶ τρομερὲς. Θὰ δοῦμε σημεῖα μεγάλα. Καὶ τὸ 666, πὺν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του, δὲν εἶνε μικρὸ σημεῖο· ἔρχονται ὅμως κι ἄλλα. Ἐν τούτοις ἐμεῖς, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, μένουμε ἀμετανόητοι. Ποῦ ὀμιλῶ, ἀγαπητοί μου; σὲ ζῶα ὀμιλῶ; σὲ θηρία ὀμιλῶ; σὲ βουνὰ καὶ λαγκάδια ὀμιλῶ; σὲ νεκροὺς ὀμιλῶ; Σ' ἐσᾶς τοὺς ζωντανοὺς ὀμιλῶ, πὺν εἶστε παιδιά μεγάλων καὶ ἐνδόξων προγόνων. Ἄς μετανοήσουμε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἄς μετανοήσουμε, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ καὶ πάλι ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».